

прибутком повинен бути більшим за коефіцієнт економічного зростання за валовим прибутком за рахунок зниження фінансових витрат. Найважливіше у запропонованому правилі, щоб три коефіцієнти, крім коефіцієнта економічного зростання за оборотними активами були більшими за одиницю, а коефіцієнт економічного зростання за оборотними активами мав значення менше одиниці [3].

Отже, якщо в результаті оцінки ефективності факторингових операцій вимоги правила «Зростання економічної ефективності підприємств з факторингом» задовольняються, це свідчить, що застосування факторингу в діяльності підприємств є економічно ефективним, а якщо, навпаки, не задовольняються вимоги - то необхідно додатково проводити факторний аналіз з метою виявлення факторів впливу на фінансові результати та їх усунення.

1. Ступницький О. І. Сучасний факторинг: ефективність торговельних операцій та управління корпоративними фінансами: навчальний посібник / О. І. Ступницький, В. М. Коверда. – К.: Видавничо- поліграфічний центр "Київський університет", 2010. – 255с. 2. Герасимович А. М. Аналіз банківської діяльності Підручник / А. М. Герасимович, М. Д. Алексеєнко, І. М. Парасій-Вергуненко — К.: КНЕУ, 2004. — 599 с. - publib.if.ua/part/6384 3. Квасній Л.Г. Методичні підходи до оцінки економічної ефективності застосування факторингу в діяльності торговельних підприємств / Квасній Л.Г., Фарінович І.В. // Науковий журнал Економіка розвитку. – Харків. Вид. ХНЕУ, 2013 - № 2 (58) - с. 76-80

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ

Шкварчук Л.О.

Національний університет "Львівська політехніка"

Потреба регулювання фінансового ринку зумовлюється тим, що на ринку наявні інтереси різних учасників, які можуть вступати у суперечності між собою. Для забезпечення стабільності і правового впорядкування ринку, регламентування взаємовідносин між усіма його учасниками держава впроваджує відповідну систему регулювання. У світовій практиці виділяють дві основні системи регулювання. Перша система передбачає регулювання переважно державними органам, і лише незначна частина повноважень із нагляду, контролю,

встановленню правил проведення операцій передається об'єднанням професійних учасників ринку – саморегульним організаціям (наприклад, Франція). Друга система передбачає передачу максимально можливого обсягу повноважень саморегульним організаціям. При цьому жорсткі вимоги займають незначне місце в системі контролю, а переважають переговори та індивідуальні угоди щодо узгодження позицій учасників ринку, при тому, що держава зберігає за собою основні контролюючі функції і можливість у будь-який момент втрутитись у процес саморегулювання (наприклад, Велика Британія).

У більшості країн ступінь централізації і жорсткість регулювання коливаються між цими двома крайніми концепціями. При цьому структура державних органів регулювання фінансового ринку залежить від його моделі (банківської, небанківської), рівня централізації управління в країні (у країнах із федеральним устроєм частина повноважень передана територіям, наприклад у США – штатам, у Німеччині – землям).

Ідеальної системи функціонування і регулювання фінансового ринку в світі не існує. Кращі з них являють собою «золоту середину» між жорстким централізованим управлінням і колегіальним регулюванням професійними організаціями. Для кожної країни необхідно враховувати ступінь розвитку ринку та інфраструктури, його традиції, менталітет учасників (наприклад, цінність репутації учасника), довіру до органу регулювання й обсяг капіталу, що обертається на цьому ринку.

Регулювання фінансового ринку здійснюється через заходи впорядкування діяльності всіх його учасників та операцій між ними. Основною метою регулювання фінансового ринку є забезпечення гармонізації інтересів усіх учасників цього ринку: індивідуальних, корпоративних, державних, а також інтересів міждержавних та інтернаціональних об'єднань. Міжнародна організація комісії з цінних паперів визначила «Завдання та принципи регулювання ринку цінних паперів». Відповідно до цього нормативного акту, основною метою регулювання фінансового ринку є захист інвесторів, забезпечення чесного, ефективного та прозорого ринку, а також зниження системного ризику. Всі інші цілі регулювання можна розглядати як похідні від зазначеної основної мети.

Нині у світі накопичено значний досвід регулювання фінансових ринків як розвинених, так і тих, що розвиваються. Питання полягає у тому, як правильно і раціонально використати цей досвід, оскільки існують суттєві відмінності у розвитку та особливостях

функціонування фінансових ринків різних країн залежно від моделей їх організації та регулювання.

Існує три основних моделі регулювання фінансового ринку:

I – секторна модель – передбачає розподіл завдань і функцій регулюючих органів (регуляторів) за окремими секторами фінансового ринку – банківським, страховим і фондовим. Використовується у Греції, Іспанії, Італії, Кіпрі, Литві, Люксембурзі, Португалії, Словенії, Фінляндії, Франції, Болгарії, Румунії;

II – модель за завданнями – передбачає розподіл обов'язків регулюючих органів на основі завдань та функцій регулювання: а) законодавчо–нормативне забезпечення регулювання бізнесу у фінансовій сфері (використовується лише у Нідерландах та частково у Італії, Португалії, Франції); б) нагляд за діяльністю фінансових посередників.

III – модель єдиного регулятора – передбачає концентрацію всіх регулюючих функцій у єдиного регулюючого органа. Використовується у Австрії, Бельгії, Данії, Естонії, Ірландії, Латвії, Мальті, Німеччині, Великій Британії, Польщі, Словаччині, Угорщині, Чехії, Швеції. При цьому у Чехії та Словаччині функції регулювання виконує центральний банк, в інших країнах – відокремлений від центрального банку єдиний регулюючий орган.

В Україні реалізується секторна модель регулювання фінансового ринку, відповідно до якої основні функції щодо заходів регулювання закріплені за трьома спеціальними регуляторними інституціями: Національним банком України, який є регулятором на ринку банківських послуг; Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, яка є регулятором на фондовому ринку; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, яка є регулятором у сфері фінансового посередництва, та їх територіальні підрозділи. Діяльність кожного спеціального регулятора здійснюється відповідно до законодавства України, яким, зокрема передбачена з одного боку фіксація за кожним з регуляторів окремої сфери фінансового ринку, а з іншого, – їх реальна взаємодія між собою, що сприяє стабілізації фінансового ринку та підвищенню ефективності його регулювання з боку держави.

Серед науковців і практиків немає єдиної думки щодо однозначного переважання тієї чи іншої моделі регулювання фінансового ринку: теоретична закріпленість розподілу функцій між різними регуляторами, яка позбавляє ринок монопольного диктату з одного боку, нерідко призводить до різновекторності їх завдань з іншого. Такі розбіжності можуть бути одним із дестабілізуючих факторів фінансового ринку, тому розробка принципів оптимальної

взаємодії державних та недержавних регуляторів фінансового ринку є однією із необхідних умов його ефективного функціонування.

ВПЛИВ АУТСОРСИНГУ НА ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНІ ПОКАЗНИКИ ДІЯЛЬНОСТІ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Партин Г.О., Дідух О.В.

Національний університет «Львівська політехніка»

Аутсорсинг – це інструмент управління підприємством, спрямований на підвищення ефективності та конкурентоспроможності діяльності, який передбачає укладання контракту між замовником і постачальником (аутсорсером) з метою виконання останнім як основних, так і другорядних бізнес-функцій замовника за певну плату, що зумовлює реорганізацію і оптимізацію підприємницької діяльності, а в окремих випадках тимчасове залучення персоналу. Аутсорсинг є одним із найефективніших способів ведення бізнесу, зважаючи на ті переваги, які отримує підприємство-замовник при його використанні [1]. Така форма ведення бізнесу сприяє впровадженню інновацій і покращенню інтеграційних зв'язків вітчизняних підприємств як в межах країни, так і поза нею, без чого сьогодні неможливо забезпечити ефективність господарської діяльності. Тому питання впливу аутсорсингу на фінансово-економічні показники діяльності підприємства-замовника стає все більш актуальним.

Вплив аутсорсингу на фінансово-економічні показники господарювання підприємств досліджувалося багатьма економістами, серед них можна виділити таких як: Л. Лігоненко, Ю. Фролова, Л. Ноздріна, В. Яшук, О. Полотай, О. Білоус, Дж. Вілмот [2, с.123; 3, с.115; 4;5]. Однак, подальшого розвитку потребує аналізування особливостей використання і реалізації аутсорсингової діяльності машинобудівними підприємствами.

Для дослідження особливостей здійснення аутсорсингової діяльності на вітчизняному ринку, і зокрема у Львівській області було проведено анкетування 85 машинобудівних підприємств. Результати анкетування засвідчили що на досліджених машинобудівних підприємствах Львівської області найчастіше передають аутсорсеру від 5 до 10% бізнес-процесів, основними із яких є виробництво комплектуючих деталей (див. рис.1). Основною причиною використання аутсорсингу є зменшення витрат, а основною перешкодою, яка існує при здійсненні аутсорсингової діяльності є